

Sygn. akt II KK 397/21

POSTANOWIENIE

Dnia 3 grudnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w dniu 3 grudnia 2021 r.
sprawy **D. S.**,
skazanego za popełnienie przestępstwa z art. 209 § 1a k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w Ł.,
z dnia 2 grudnia 2020 r., sygn. akt V Ka [...],
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S.,
z dnia 8 marca 2019 r., sygn. akt II K [...]

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Ł., wyrokiem z dnia 2 grudnia 2020 r., sygn. akt V Ka (...), utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S. z dnia 8 marca 2019 r., sygn. akt II K (...), skazujący oskarżonego D. S. za popełnienie przestępstwa z art. 209 § 1a k.k. i wymierzający mu karę roku ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w miesiącu.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca D. S., który zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

„naruszenie art. 439 § 1 k.p.k.

1. pkt 2, albowiem jednoosobowy skład orzekający, który wydał zaskarżony wyrok, nie był obecny na całej rozprawie,
2. pkt 9, ze względu na to, że córka oskarżonego M. S. (obecnie M. S.) będąc osobą pełnoletnią nie złożyła wymaganego wniosku o ściganie i nie zaskarżyła we własnym imieniu postanowienia o umorzeniu postępowania wydanego w toku postępowania przygotowawczego, skutkiem czego postępowanie to winno być wówczas umorzone co najmniej w części na podstawie art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k., co jednakże nie miało miejsca”.

Podnosząc takie zarzuty, obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku, bez wskazania, o jakie orzeczenie następcze wnosi.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w Ł. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy skazanego D. S. jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Wbrew twierdzeniom obrońcy w sprawie nie wystąpiły bezwzględne przyczyny odwoławcze w postaci nieobecności sędziego na całej rozprawie oraz braku wniosku o ściganie pochodzącego od osoby uprawnionej.

Analiza akt wskazuje jednoznacznie, że sędzia J. P., który jako jednoosobowy skład Sądu Okręgowego w Ł., wydał w dniu 2 grudnia 2020 r. wyrok, był obecny na całej rozprawie w dniu 2 grudnia 2020 r. Sędzia ten, w zastępstwie chorego sędziego D. G., został wyznaczony do orzekania w tej sprawie przez Przewodniczącego Wydziału zgodnie z planem zastępstw. Protokół rozprawy z dnia 2 grudnia 2020 r. wskazuje, że rozprawa w tej sprawie o sygnaturze V Ka (...) była prowadzona od początku, o czym świadczy złożenie ustnego sprawozdania przez sędziego stosownie do treści art. 453 § 1 k.p.k., które otwiera przewód sądowy. Na rozprawie tej został również przeprowadzony dowód z akt Sądu Rejonowego w S. o sygn. III Rc (...). Obecny na rozprawie w dniu 2 grudnia 2020

r. obrońca skazanego adw. M. K., który też jest autorem kasacji, nie sygnalizował wówczas żadnych nieprawidłowości prowadzonego postępowania, ani jego rzetelności, nie wnosił również o sprostowanie treści protokołu. Należy zauważyć, że w kasacji sam obrońca wskazuje na złożenie sprawozdania przez sędziego, co jednoznacznie wskazuje na prowadzenie rozprawy od początku. Zarzucanie obecnie sędziemu, że nie miał on czasu zapoznać się z aktami sprawy, Sąd Najwyższy pozostawia bez komentarza i to nie tylko z uwagi na to, że sprawa nie jest obszerna i liczy jedynie dwa tomy, ani też z uwagi na to, że tego rodzaju zarzut nie mieści się w kategoriach bezwzględnych przyczyn odwoławczych.

W sprawie nie wystąpiła również bezwzględna przyczyna odwoławcza wymieniona w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. polegająca na braku wniosku o ściganie, co w przypadku wystąpienia winno powodować umorzenie postępowania zgodnie z art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k. Z protokołu pierwszego przesłuchania pokrzywdzonej M. S. w postępowaniu przygotowawczym jednoznacznie bowiem wynika, że taki wniosek został złożony. Świadek wówczas stwierdziła: „składam wniosek o ściganie karne taty za niepłacenie alimentów na mnie” (k. 13), co widocznie umknęło obrońcy. Wniosek ten nie został nigdy cofnięty przez pokrzywdzoną. Nadto należy zauważyć, że Sąd Rejonowy w S. postanowieniem z dnia 14 maja 2018 r., sygn. II Kp (...) w całości uchylił postanowienie, zatwierdzone przez prokuratora w dniu 27 marca 2018 r., o umorzeniu dochodzenia w sprawie popełnienia przez D. S. jednego przestępstwa z art. 209 § 1 i 1a k.k. polegającego na niepłaceniu alimentów na rzecz T. S. oraz córki M. S.. Jednakże, co należy podkreślić, w związku z uwzględnieniem przez Sąd zażalenia wniesionego jedynie przez T. S., w sprawie mogło dojść tylko i wyłącznie do innego naruszenia prawa stanowiącego względną przyczynę odwoławczą. Podkreślić bowiem należy, iż była to jedynie skarga etapowa, która nie inicjowała postępowania głównego, a więc nie wiązała się z zasadą skargowości postępowania sądowego wynikającą z art. 14 k.p.k. Z uwagi na ograniczenia wynikające z art. 523 § 2 k.p.k., ewentualne naruszenia prawa niestanowiące bezwzględnych przyczyn odwoławczych, pozostają one poza rozpoznaniem w tej sprawie.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia, obciążając skazanego D. S. kosztami postępowania kasacyjnego w oparciu o przepis art. 636 § 1 k.p.k.